

RĂBDAREA CA UN ELEMENT AL CARACTERULUI

Menele pe datele de 23, 29 Noiembrie, 3 Decembrie R2790 - 1 Aprilie 1901, pag. 115

„Deoarece ai păstrat cuvântul răbdării mele, Te voi păzi și Eu de ceasul ispitei care va veni peste întreaga lume ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ” — Apocalipsa 3:10.

Nu vom discuta acum acest verset din punctul de vedere al aplicării lui la epoca Filadelfia din istoria Bisericii, ci ne vom mulțumi cu examinarea principiilor implicate în declarația sa, crezând, că procedurile Domnului cu Biserica Sa de-a lungul acestui veac Evanghelic care urmăresc aceleași direcții, sunt în armonie cu aceleași principii. Prin urmare, orice condiție, ar fi acceptabilă și plăcută Domnului cu privire la epoca Filadelfia a istoriei Bisericii, aceasta va fi acceptabilă și plăcută Lui și cu privire la noi și la toți ceilalți din poporul Său de-a lungul acestui veac.

Accentul special este pus, după cum putem vedea, pe răbdare - „cuvântul răbdării Mele”, sau, răbdarea pe care cuvântul Meu o inspiră. Examinând critic cuvântul, găsim că în Noul Testament sunt două cuvinte Grecești total diferite care sunt traduse de către cuvântul răbdare (în engleză); unul este *makrothunia* (Ev. 6:12; Iac. 5:10; Fapte. 26:3), acesta este cuvântul care într-un mod general corespunde gândului comun al răbdării, precum vorbim despre el în legătură cu afacerile de fiecare zi a vieții noastre; el înseamnă pur și simplu îndelungă răbdare, și, cu adevărat, *makrothunia* este astfel tradus în general de-a lungul Noului Testament - (Rom. 2:4; 9:22; Efes. 4:2; Col. 1:11; 3:12; 1 Tim. 1:16; 2 Pet. 3:15). Dar nu acesta este cuvântul folosit în textul nostru, nu este cuvântul *răbdare* tradus în general de-a lungul Noului Testament, ci este cuvântul *hupomonee*.

Cuvântul, *hupomonee*, are o semnificație cu mult mai adâncă și mai deplină decât atârână de cuvântul răbdare în engleză. El înseamnă mai curând *constanță* - gândul fiind de o îndurare a răului într-un mod voios, dispus, într-un mod răbdător. El reprezintă, prin urmare, *un element al caracterului*, și nu doar o condiție temporară sau o înfrânare a emoției sau acțiunii. De exemplu, un om lumesc ar putea avea multă răbdare în legătură cu realizarea afacerilor sale; - el ar putea fi foarte atent față de clienți, foarte amabil, foarte grijuliu, și n-ar putea arăta nici o insatisfacție în legătură cu nechibzuința clienților săi; și „*răbdarea*” în sensul său obișnuit, poate fi pusă pe seama conduitei sale. Dar cuvântul redat în textul nostru ca *răbdare* înseamnă o astfel de dezvoltare a inimii și caracterului care se manifestă într-o îndurare a răului sau a necazului cu mulțumire, fără revoltă din partea voinței, cu o deplină supunere înțelepciunii și iubirii divine, care în timp ce permite relele din prezent, a promis că le va îndepărta la timpul convenit a lui Dumnezeu. Credem că ne va fi profitabil să examinăm cu mare atenție acest element al caracterului Creștin, despre care Domnul nostru vorbește cu o așa de mare recomandare, că recunoscând-ul în mod clar, noi, ca și urmași ai Săi, îl putem atinge într-un mod mai complet, și astfel putem avea aprobarea sa mai abundentă.

Din moment ce textul nostru menționează această îndurare răbdătoare ca fiind „cuvântul” sau învățătura Domnului, să aruncăm o privire înapoi la narațiunea Evangheliei, și să notăm întrebuințarea din partea Domnului a acestui cuvânt în învățăturile Sale. El este înregistrat de două ori ca parte a zicerilor Sale. În Luca 8:15, în parabola semănătorului citim: „Cea (semănată) pe un pământ bun sunt cei care cu o inimă sinceră și bună au auzit cuvântul, l-au păstrat și au adus roadă în *răbdare* (cu o îndurare bucuroasă, constanță)”. Gândul de aici este că pentru a fi din clasa aducătoare de roade pe care Domnul o va aproba și accepta la Împărăția Sa, este necesar de a face mai mult decât doar de a primi cuvântul mărturiei Lui, chiar dacă-l primim cu bucurie - pentru că această din urmă clasă în parabolă este reprezentată prin pământul pietros, care la început a dat dovadă de mare rodnicie și vigoare, dar care, atunci când a răsărit soarele persecuției, s-a veștejit, din cauza adâncimii mici a solului. Acest sol pietros, superficial, reprezintă, ne spune Domnul, o clasă de ascultători care se bucură mult în adevăr, dar care nu îndură, astfel că nu poate rezista la persecuție sau la opoziție, ci se veștejește în acestea, devine descurajată. Aceștia nu pot fi din clasa Împărăției, dintre care toți trebuie să fie învingători.

În această parabolă Domnul nostru ne arată că *îndurarea răbdătoare, constanța*, este testul final, urmând după starea de a fi gata a etapei de pregătire pentru a primi sămânța; urmând după starea când sămânța a fost primită și a încolțit; urmând după ce iubirea și speranța și bucuria și credința au cauzat să crească și să deie roade. *Îndurarea răbdătoare*, deci, este necesară, pentru ca grăuntele să se poată dezvolta și coace pe deplin, și

să fie potrivit pentru a fi strâns. Ah! cât de importantă pare a fi *îndurarea răbdătoare* în lumina acestui cuvânt al Domnului nostru - îndurarea bucuroasă; căci nu putem presupune că Cel care judecă gândurile și intențiile inimii va fi satisfăcut de copiii Săi, chiar dacă Îi vede *îndurând* mult pentru cauza Sa, dacă ei îndură cu o dispoziție sufletească nervoasă sau nefericită sau nesatisfăcută. În astfel de caz, ei n-ar fi copii a scumpului Fiu a lui Dumnezeu, a Domnului nostru, a cărui sentiment este exprimat în cuvintele: „*Plăcerea Mea, este să fac voia ta, Dumnezeul Meu*”. Toți cei din preoțimea împărătească sunt sacrificatori, precum a fost și Marele Preot, Răscumpărătorul și exemplul nostru, care s-a oferit pe sine însuși: noi, ca și sub preoți, la fel ne-am prezentat corpurile ca sacrificii vii, și trebuie să ne dăm viețile pentru frați - în serviciul adevărului. Și Dumnezeu, care acceptă aceste sacrificii prin meritul lui Christos, ne informează că El apreciază sau iubește pe dătătorul *voios*, pe cei care își îndeplinesc sacrificiile lor dintr-o inimă dispusă, voioasă. Și acest gând, să fie observat, se cuprinde în cuvântul Grecesc pe care îl avem în considerație. El reprezintă îndurare voioasă, bucuroasă, îndurare răbdătoare, aceasta ne este recomandată.

Un alt exemplu în care Domnul nostru a folosit acest cuvânt în timpul misiunii Sale este înregistrat în Luca 21:19. El tocmai le-a spus urmașilor Săi la ce ar trebui ei să se aștepte ca rezultat al faptului de a fi ucenicii Săi în timpul prezent, când păcatul abundă, și când Satan este prințul acestei lumi - că ei ar trebui să se aștepte la suferință, opoziție din partea diferitor cercuri; dar El îi asigură că ei totuși vor fi pe deplin și complet sub protecția și grija divină, chiar dacă va fi permis ca persecuțiile să-i atingă și să-i afecteze. Apoi urmează cuvintele: „Prin răbdarea voastră (*îndurarea răbdătoare, statornicia voioasă*) vă veți stăpâni sufletele”.

Credința și încrederea noastră în Domnul și în promisiunile Sale îndurătoare pentru viața viitoare trebuie să fie atât de puternice încât să contrabalanseze cu mult mai mult opoziția lumii, a fraților falși, și a servitorilor orbiți ai lui Satan; - atât de mult încât aceste persecuții vor fi recunoscute și în care ne vom bucura ca mijloacele providenței divine în cizelarea, modelarea și șlefuirea noastră ca pietre vii pentru Templul glorios pe care Dumnezeu îl construiește. Și văzând încercările noastre din acest punct de vedere putem cu adevărat a ne stăpâni sufletele, viețile noastre, și ne putem bucura în ele, cu o *îndurare voioasă*, statornicie chiar și în mijlocul necazurilor. Da, putem înțelege că sufletul, ființa reală, căreia Dumnezeu I-a dat făgăduințele nespuse de mari și scumpe ale viitorului, nu poate fi vătămat de către persecuțiile cărnii, nici prin orice altceva ce omul ne poate face, atât timp cât suntem credincioși Domnului, acceptând persecuțiile cu o statornicie voioasă, ca mijloace permise de providența Sa pentru binele nostru final.

NECESITATEA ÎNDURĂRII RĂBDĂTOARE

Aici se ivește în mod potrivit întrebarea: De ce este așa? În ce sens este necesară o astfel de îndurare? Răspundem că aceasta este una din condițiile pe care Dumnezeu le-a atașat de chemarea la comoștenire în Împărăție, și înțelepciunea acesteia este manifestată atunci când luăm în considerație lucrarea la care suntem chemați - lucrarea de binecuvântare a tuturor familiilor pământului, ca Împărăție Milenară a lui Dumnezeu, sub și în comoștenire cu Domnul nostru. Aceea va fi o lucrare mare, și este în cel mai înalt grad potrivit că Domnul trebuie să ceară de la cei pe care El Îi va socoti vrednici de aceasta, că ei trebuie nu numai să aprecieze bunătatea și caracterul Său, și să prefere acestea în locul păcatului și a nedreptății, ci și că ei trebuie să demonstreze loialitatea lor deplină față de aceste principii până la măsura unei dorințe bucuroase de a suferi în folosul dreptății, să îndure răbdător. O îndurare vremelnică a una, două sau trei încercări scurte nu va dovedi persoana ca având un caracter întemeiat pentru dreptate; ci o îndurare răbdătoare, voioasă chiar până la moarte, va dovedi și demonstra un astfel de caracter.

Putem ilustra aceasta cu un diamant. Presupunem că am fi în stare să facem diamante din careva material plastic, astfel ca ele să aibă o deplină măsură din strălucirea diamantului; și să presupunem că ele devin dure, dar dacă ele n-ar fi atât de puternic dure ca diamantele, ar avea ele valoarea diamantelor? În nici un caz. La fel este și cu Creștinul; dacă l-am putea presupune pe creștin ca posedând toate harurile caracterului care pot aparține fiilor lui Dumnezeu fără de acesta al fermității, al îndurării, el n-ar fi vrednic să fie numărat printre giuvaierile Domnului. De aceea cerința Domnului este ca calitatea fermității, a îndurării voioase a orice ar putea permite providența Sa, trebuie să fie o caracteristică a tuturor acelor care vor fi potriviți pentru Împărăție.

Această importanță a îndurării în caracterul Creștin este pe deplin confirmată de către utilizarea de către Apostolul Pavel al acestui cuvânt; deoarece în mai mult de o ocazie el o consideră ca superioară și dincolo de Iubirea, pe care am văzut-o ca fiind „ținta” caracterului pentru care trebuie să alergăm, ținta premiului. De

exemplu, scriind căte Tit 2:2, enumerând caracteristicile unui Creștin avansat, Apostolul folosește următoarea ordine: „Trez, serios, cumpătat, sănătos în credință, în dragoste, în *răbdare*, (îndurare răbdătoare, voioasă)”. Deși am putea avea toate celelalte calități, acest test final al răbdării, al îndurării răbdătoare trebuie să fie trecut înainte ca să putem fi acceptați de Domnul ca membri din „cei chiar aleși”.

Din nou, scriind către Timotei în (2 Tim. 3:10) cu privire la sine însuși, Apostolul pune această calitate a *îndurării răbdătoare* pe un loc dincolo de Iubire, zicând: „Tu în mod deplin ai cunoscut învățătura mea, felul meu de viețuire, scopul meu, credința mea, îndelunga suferință, dragostea mea, *îndelunga mea răbdare*”.

S-ar putea întreba: Cum poate fi această calitate considerată mai înaltă decât iubirea, dacă iubirea este împlinirea Legii, și ținta premiului chemării noastre înalte? Răspundem, că îndurarea răbdătoare nu vine doar la sfârșitul cursei noastre de alergare, ci este cerința necesară de-a lungul întregului nostru curs de alergare. Noi avem nevoie de această îndurare voioasă în încercările timpurii pe calea noastră Creștină, și pe măsură ce înaintăm în cursa de alergare pentru țintă, spiritul îndurării răbdătoare trebuie să crească tot mai puternic la fiecare pas al călătoriei noastre. Ea este cu noi la marcajul primii pătrimi din alergare, și la cea de a doua, și la cea de a treia, și mai este încă cu noi și la cea de a patra - ținta premiului, iubirea perfectă. Și când am atins această țintă a cursei de alergare, când iubim nu numai prietenii, ci și vrăjmașii noștri, se cere de la noi ca să stăm la această țintă credincioși, voioși, *îndurând răbdător* încercările pe care Domnul chiar și atunci Le va vedea potrivite să fie lăsate să vină asupra noastră. Prin urmare, ea este aceea la care ne îndeamnă Apostolul: „Îndeplinind toate, *stați*” - *îndurați*. Atingând „ținta”, „Fie ca *îndurarea răbdătoare* să-și facă desăvârșit lucrarea” sau „să-și desăvârșască lucrarea”. Fie ca *îndurarea răbdătoare* să demonstreze, nu numai că ai caracterul, calificările iubirii, cerute în alergarea pentru premiu, ci de asemenea și că o ai ca un element al caracterului, adânc-înradăcinat, de neschimbat, astfel încât poți îndura opozițiile în mod voios.

O da! putem vedea acum logica în aranjamentul Domnului că noi trebuie să avem încercările noastre la fel cum le-a avut și Învățătorul nostru, în împrejurări rele - ca nu numai să putem avea calitățile caracterului, ci și să le avem înradăcinate, fixate, stabilite, și ca toate acestea să fie demonstrate și dovedite prin *îndurarea noastră răbdătoare* a orice ar vedea providența divină mai bine să permită să ni se întâmple.

APLICAȚII INSPIRATE ALE ÎNDURĂRII RĂBDĂTOARE

Aici ne va fi de ajutor orice lucru care ne va face în stare să vedem importanța acestei calități a răbdării, a *îndurării* voioase. De aceea să observăm și alte exemple în care acest cuvânt este folosit în Noul Testament. Apostolul Pavel spune: „Dar aveți nevoie de *răbdare* (îndurare voioasă, statornicie) pentru ca *după* ce veți fi făcut voia lui Dumnezeu (ajungând la țintă) să puteți primi făgăduința” (Ev. 10:36). Aici, din nou, vedem că testul nu constituie numai de a face voia lui Dumnezeu, ci după ce am atins acest punct, ținta caracterului în inima noastră, în voințele noastre (chiar dacă în mod parțial în carnea noastră), trebuie prin *îndurare răbdătoare*, să stabilim voința dreaptă a lui Dumnezeu, ca fiind legea inimii noastre, regula vieții în toate împrejurările și condițiile. Apoi, și nu până atunci, vom fi în starea de inimă de potrivire pentru Împărăție. Apostolul Iacov 1:3 zice: „Încercarea credinței voastre lucrează răbdare (*îndurare răbdătoare*)”; cu alte cuvinte, dacă credința noastră rezistă încercarea ea va produce acest caracter al îndurării răbdătoare; de sigur, pe de altă parte, dacă nu ajungem la îndurarea răbdătoare, aceasta va însemna că credința noastră n-a rezistat proba în mod satisfăcător, că nu suntem potriviți pentru Împărăție.

Astfel vedem clar că o mare greșeală s-a făcut printre Creștini în general presupunând că religionea este doar *un lucru* care poate fi căpătat ca un răspuns la rugăciune, sau datorită frecvenței la cei îndoliați, sau datorită sculării pentru rugăciune, sau ca răspuns la unele cereri umane sau divine - precum cineva ar lua un dolar și l-ar pune în buzunar. Din contra, căința de păcate și acceptarea lui Christos, în credința pentru îndreptățire, este doar începutul și nu sfârșitul căii Creștine. Pasul următor este consacrarea, și acesta la fel, este departe de a fi sfârșitul; este doar începutul în școala lui Christos, având numele noastre înscrise ca fiind cei care dorim să fim învățați, și să fim învățați de Dumnezeu ca să cultivăm roadele și harurile spiritului. Toate aceste lucruri sunt necesare, dar mai este încă necesar mult mai mult; trebuie să înaintăm și să înaintăm, nu doar până la ajungerea la credință și iubire, ci de asemenea până la măsura demonstrării caracterului precum este exprimat în cuvântul Său până la - *îndurarea răbdătoare*.

Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Să alergăm cu răbdare (statornicie voioasă, îndurare răbdătoare) în alergarea pusă înaintea noastră în Evanghelie” (Ev. 12:1). După cum deja s-a observat, în cursă trebuie de alergat cu această statornicie dacă dorim să atingem „ținta”, și după atingerea țintei, poziția poate fi menținută doar prin harul statorniciei, îndurării răbdătoare, pentruca după ce am făcut toate să putem sta în picioare.

CEASUL ÎNCERCĂRII CARE ARE SĂ VINĂ ASUPRA ÎNTREGII LUMI

Nu trebuie să înțelegem cuvintele Domnului nostru însemnând că pe toți cei din poporul Său desemnați ca Biserica din Filadelfia El i-a ferit de toate încercările și ispitele: chiar din contra, că încercările și persecuțiile au constituit soarta poporului Domnului de-a lungul întregului veac. Apostolul Petru a spus unora din zilele lui: „Nu vă gândiți ca la ceva ciudat, la încercările de foc care trebuie să vă încerce, ca la un lucru straniu (nou) care a venit peste voi” (1 Pet. 4:12). Încercările trebuie să constituie partea tuturor celor care vor să fie „învingători”. Cum ar putea ei învinge dacă n-ar avea încercări de învins? Biserica reprezentată ca aparținând perioadei Filadelfia a avut parte de aceste încercări comune sau generale; dar Domnul a sugerat să-i cruțe de unele încercări anumite care trebuiau să vină asupra întregii omeniri. Noi nu suntem din perioada Filadelfia, ci din cea a Laodicea, care intră în aceste încercări, și conform înțelegerii noastre acest „ceas al încercării” care trebuie să încerce pe toți oamenii din lume, este deja aici, noi suntem deja în el, și acesta formează o parte a încercării îndurării noastre.

Dar deși Domnul nostru nu-i ferește pe sfinții Săi din perioada Laodicea de a nu intra în necaz, putem fi siguri că cei care *păzesc cuvântul răbdării Lui* acum, vor avea puterea Sa păzitoare, după cum le este promis sfinților perioadei Laodicea: „Eu stau la ușă și bat; cine aude vocea mea și deschide, la acela voi intra și voi cina cu el și el cu mine”. Aceasta este răsplata specială a aceluia care aleargă în alergare cu *îndurare răbdătoare* în timpul prezent, în timpul perioadei Laodicea; deși n-a fost privilegiul nostru să scăpăm de ceasul încercării, privilegiul nostru este de a avea binecuvântări speciale contra-balansatoare ca urmare a faptului că trăim în timpul *parousiei* (prezenței) Domnului nostru. Putem avea părtașia Sa, instruirea Sa, distribuirea din partea Sa a hranei ~~spirituale care acum este hrană la timp venită~~ într-un mod și într-o măsură în care nimeni din credincioșii perioadelor trecute nu s-a bucurat. Dar după cum ne putem aștepta, această favoare măreață este în mod corespunzător compensată prin subtilitatea și severitatea încercărilor acestui ceas al încercării care vine asupra întregii lumi.

Dacă a fost necesară vreodată îndurarea răbdătoare, acum este acel timp; dacă a fost adevărat vreodată: „În răbdare vă veți stăpâni sufletele”, acum este acest timp. Cei care aleargă alergarea în mod acceptabil, și care posedă această *îndurare răbdătoare*, vor fi în stare „să stea în picioare în această zi rea” și nimeni alții nu vor fi în stare să stea; pentrucă, precum zice Apostolul, încercările de foc ale acestei zile vor încerca lucrarea fiecăruia de ce fel este ea - 1 Cor. 3:13.

Ceasul încercării pare a avea legătură în mod special cu și testează acest punct al *îndurării răbdătoare*, și în rândul întregii lumi civilizate această calitate a *îndurării răbdătoare* devine tot mai greu de găsit. Indiferent dacă comparăm condițiile din prezent cu cele de cincizeci de ani în urmă, sau patruzeci, sau treizeci sau douăzeci, sau zece, conform experienței noastre în această chestiune, vedem că dorința de a îndura în general, devine tot mai greu de găsit. Nimeni nu dorește să îndure nimic - nici pentru cauza dreptății, nici pentru cauza lui Christos sau al altcuiva, și ~~chiar dacă îndurarea este inevitabilă, este suportată cu foarte~~ mare nerăbdare, cu foarte mult murmur, față de trecut. Și această tendință generală a lumii civilizate spre o ne-îndurare și nerăbdare, inevitabil își are efectul și influența asupra tuturor celor care caută să umble pe calea îngustă, mergând împotriva curentului sentimentului și obiceiului public; cu cât curentul este mai puternic cu atât mai mare este dificultatea, și progresul poate fi realizat doar prin harul divin.

Acest har divin necesar ne este garantat prin cunoștința planului divin, și este refuzat celor care nu umblă aproape de Domnul pe urmele lui Isus. Din această cauză observăm o crescută dispoziție spre nerăbdare, ne-îndurare, printre urmașii lui Christos declarați. Ea stă la baza violenței mulțimii care în Europa este înăbușită de forța militară, dar care în această țară se manifestă în repetatele exemple de linșări, etc, care proclamă cu voce tare *nerăbdarea* ca fiind sentimentul în creștere. Aceeași condiție greșită este ilustrată în atacul recent întreprins asupra vânzării ilegale de liquor în statul Kansas, în care au participat cei care iubesc dreptatea și urăsc nelegiuirea, ne discernând instrucțiunile Cuvântului Domnului cu privire la *îndurarea răbdătoare* a răului, până ce va veni timpul Său pentru corectarea acestora; - prin stabilirea Împărăției, legarea lui Satan, și supunerea a tot ce este rău.

Cu adevărat ne putem aștepta la creșterea acestui spirit în Creștinătate - a simțământului că în trecut ei au fost prea răbdători, insuficient de agresivi - că dacă ei ar lua afacerile în mâinile lor proprii lumea de mult ar fi convertită înainte de aceasta. Dar cei care au păstrat cuvântul *îndurării răbdătoare*, și care au căutat de la El înțelepciunea de sus necesară, care este mai întâi curată, apoi pașnică, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, și de *îndurare răbdătoare*, au învățat că El are un timp convenit în care toate scopurile Sale vor fi îndeplinite; și învățând acest fapt i-a ajutat în cultivarea *îndurării răbdătoare* la fel cum și Domnul lor a îndurat opoziția răului, răutatea sa, necazul său, minciunile sale, persecuțiile sale - îndurând toate acestea voios, răbdător, ca pentru Domnul - realizând că acesta este programul pe care Domnul nu numai că L-a permis, ci L-a permis având scopuri înțelepte în legătură cu chemarea și pregătirea „micii turme” care vor fi comoștenitori cu Christos, Domnul lor, în Împărăție.

Apostolul ne sfătuie cu privire la acest ceas al încercării în care deja am intrat. Asalturile și încercările acestuia vor fi diferite, și unele din ele vor fi subtile; atât de deceptiv încât cei care nu sunt cu totul înrădăcinați și bazați pe adevăr vor fi îndepărtați de pe fundamentul sigur (răscumpărarea) prin argumentele false și sofismele celor în privința căror lui Satan îi este permis să-i folosească ca agenții săi în încercarea tuturor celor care locuiesc pe fața pământului. Printre acestea, nici o încercare nu pare mai subtilă decât cea a Științei Creștine, care, întreținută de către puterea Adversarului, este în stare să promită pervertiților săi că dacă ei vor afirma un neadevăr și vor ține la acesta, ei vor primi răsplata izbăvirii din anumite suferințe și boli, și cei care nu au învățat să *îndure* în mod răbdător orice ar permite providența Domnului, vor fi gata să accepte orice ușurare pe care Adversarul o poate aduce atenției lor. Și pe măsură ce ei învață *să se înșele pe ei înșiși* cu privire la suferință și boală și treptat să pervertească cuvintele de la însemnătatea lor adevărată, aceștia în final devin atât de încurcați în mințile lor încât adevărul le apare ca minciună, și minciuna le apare ca adevărul strălucitor, în orice subiect implicat.

Ei sunt induși în aceasta parțial prin curiozitate. Pare atât de straniu să auzi pe cineva zicând: „Nu există moarte, totul este viață! nu există boală, totul este sănătate! nu există rău, totul este bine!”. Aceștia își zic: „Deși știm că acestea sunt afirmații inconsistente, totuși, suntem curioși să știm cum le raționalizează oamenii - care este filosofia lor?” Aceasta este exact ceea ce vrea adversarul - să le atragă atenția, ca apoi pas cu pas să-i conducă de la o eroare la alta, până ce întregul creier și conștiință sunt răsturnate; răsplătindu-i cu lecure fizică - mica recompensă! Ei au acceptat întunecul în locul luminii, și lumina după aceasta le apare ca întunec. De ce? Cum? Deoarece, mai întâi, ei nu sunt predispuși spre *îndurare răbdătoare*, și deoarece, în al doilea rând, ei n-ar primi adevărul, în măsura în care-l văd, cu o statornicie potrivită. Ei n-ar primi adevărul în iubire față de acesta, și prin urmare, ar fi gata să schimbe ceea ce au prețuit prea ușor, sau în folosul căutării de informație curioasă, sau în folosul tămăduirii fizice din încercările, care, dacă ar fi îndurate cu bucurie, ar lucra pentru ei mare binecuvântare.

Ceasul încercării nu vine asupra tuturor în același fel; deoarece toată Creștinătatea nu este pe același plan de dezvoltare, mintal, moral, fizic, spiritual. Încercarea, așa cum ea vine asupra Creștinătății în general, este ilustrată de către Apostol în scrisoarea sa către Timotei (2 Tim. 3:1-5). El zugrăvește aici anumite caracteristici ale acestui ceas al încercării, în altă parte numit „timp de strâmtorare” venind asupra lumii; și din declarația sa profetică vedem că egoismul va fi la bază, și că *nerăbdarea* va fi arma sa. Apostolul spune: „Să știi de asemenea, că în zilele de pe urmă, vor veni timpuri primejdioase; oamenii vor fi iubitori de sine; zgârciți, lăudaroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, nesfinți, fără dragoste firească, încălcători de înțelegere, acuzatori falși (stârntori de certuri), nestăpâniți (nici chiar sub restricții, violenți), sălbatici, disprețuitori de bine, trădători (în care nu poți avea încredere, care vor vinde pe cei mai buni prieteni pentru scopuri egoiste), obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, *având doar o formă de evlavie*, dar negându-i puterea”.

În scrisoarea sa către Tesaloniceni (2 Tes. 2:9-12). Apostolul ne furnizează ceva mai multe informații cu privire la anumite încercări ale acestui ceas al ispitei, care a venit asupra întregii lumi, dar care nu și-a atins culmea, și care probabil nu-și va atinge acea culme în toate privințele încă câțiva ani, dar care este deja în desfășurare, cernând, separând - pentru că judecata începe cu casa lui Dumnezeu. El spune, vorbind despre Satan ca principalul instigator al relelor din acest timp prezent, și în special activ în acest ceas al încercării cu care se va încheia acest veac, că efortul său va fi: „cu toată puterea și semne și minuni înșelătoare, și cu toată înșelăciunea nelegiurii în cei care mor”. Apoi el ne explică motivul de ce va fi așa, spunând: „Deoarece ei n-au primit *adevărul în iubire de el*, ca să fie salvați. Și din această cauză Dumnezeu le va trimete o puternică rătăcire ca ei

să creadă o minciună, ca să fie condamnați toți cei care n-au crezut adevărul, ci și-au pus plăcerea în nedreptate”.

Făgăduința lui Dumnezeu este temelie pe care este zidit totul la ce sperăm, atât în ceea ce privește caracterul, cât și în ceea ce privește gloria viitoare. Să prețuim acest adevăr astfel încât să nu-l compromitem în nici un sens sau în nici o măsură; să împlinim adevărul nu numai în literă ci și în spirit; în iubire de adevăr, deoarece este veritabil, de asemenea și pentru că este frumos și mare. Împlinindu-l astfel vom fi atenți ca nimeni să nu ni-l prezinte deformat sau pervertit, și în aceeași măsură atenți ca noi înșine să nu-l tratăm incorect, spre orbirea ochilor noștri proprii ai înțelegerii, și astfel fiind spre paguba noastră. Să ținem minte totdeauna importanța *îndurării răbdătoare*, ca nu numai să cultivăm harurile caracterului Creștin, și să le practicăm, ci și să primim cu bucurie încercările, persecuțiile sau dificultățile pe care Domnul nostru le poate vedea potrivit a le permite să vină asupra noastră pentru probarea noastră și pentru dezvoltarea acestui caracter care după cum El ne explică este de o supremă importanță, și fără de care iubirea perfectă nu poate fi atinsă sau menținută.

ÎNCERCĂRILE DEOSEBITE DÎN TIMPUL PAȘTILOR

Cu ani în urmă am tras atenția asupra faptului că perioada Paștilor a adus asupra Domnului nostru suferințele și încercările din Ghetsimani și de la Calvar, și că acesta a fost un timp de cernere și încercare pentru Iuda și Petru și pentru toți urmașii Domnului, acesta pare a fi un timp când chiar acum îi este îngăduită Adversarului nostru, lui Satan, o permisiune specială de a proba și verifica poporul Domnului. Și pe măsură ce înaintăm tot mai mult în acest „ceas al încercării care va încerca pe toți cei ce locuiesc pe fața pământului”, ne așteptăm ca aceste lucruri să vină în special asupra „casei lui Dumnezeu” - a celor consacrați.

Din corespondență aflăm despre conflictele și lacrimile și rugăciunile multora; - unii din cauza neajunsurilor și slăbiciunilor lor proprii, și alții din cauza slăbiciunilor altora, și unii din cauza poverilor pământești pe care nu le pot doborâ, nici nu le pot pune pe deplin pe Domnul. Dar în timp ce simpatizăm cu aceștia și sfătuindu-i cât mai bine putem, ne aducem aminte cuvintele Domnului nostru: „Binecuvântați sunt cei ce plâng acum, căci ei se vor bucura”, și inima noastră este în mod special preocupată de cei a căror scrisori dau dovadă că sunt în ispită, dar nu-și dau seama; - cu cei care sunt înghițiți de ambiție sau afaceri sau de alte „grijuri ale acestei lumi și rătăcirile bogățiilor” - spirituale sau temporale; și în mod special cu cei a căror iubire față de adevăr pare a se răci tot mai mult în loc de a fi tot mai fierbinte cu fiecare an; și care văd tot mai puțin și simt tot mai puțin decât ani în urmă. Noi ne spunem nouă înșine, aceștia sunt ca și apostolii - care dorm în timp ce ar trebui să vegheze și să se roage, și ceasul încercării îi va găsi nepregătiți; în timp ce unii care plâng și luptă sunt mai mult asemenea Salvatorului nostru în Ghetsimani, și aceștia ca și El vor fi *întăriți* pentru ceasul încercării.

Nu ne putem ruga Domnului ca să nu permită aceste încercări ale credinței și îndurării răbdătoare; deoarece recunoaștem că cei „chiar aleși” trebuie să fie un popor încercat, din cauza însăși scopului alegerii lor - ca ei să poată fi comoștenitori cu Christos în Împărăția de mult promisă, pentru a judeca și binecuvânta lumea în timpul Mileniului. Precum a spus Apostolul: „încercările de foc *trebuie* să vă încerce”. Cerința *trebuie*, din necesitate, este aplicabilă în ceea ce privește pe toți care vor fi gradați din școala prezentă a lui Christos la o părtășie în Împărăția Sa glorioasă, ca ei să treacă examenul.

Ah, dacă doar am putea ține minte acest gând în mod continuu, cât de mult ne va încuraja aceasta să dorim și să facem buna plăcere a Domnului - îndurând credincios și cu bucurie orice ar vedea mai bine să permită iubitorul nostru Învățător, *știind* că astfel El ne pregătește o greutate veșnică de slavă nespus de mare. Din acest punct de vedere:

„Cât de luminoase încercările noastre ar părea!
Cât de scurtă calea noastră de peregrinaj!
Viața de pe pământ ca un vis nesigur,
Spulberat de zorile zilei!

Atunci pacea, inima mea! și tăcere limbă!
Fii calm, pieptul meu necăjit!

Fiecare ceas trecând mai mult te pregătește,
Pentru odihna cea de veci”.

Fie ca fiecare din nou dragi frați și surori, să fim foarte preocupați de noi înșine și unul de altul; și socotind prețul pus înaintea noastră în evanghelie ca superior la orice altceva, precum spune Apostolul: „Să ne temem, ca fiindu-ne lăsată făgăduința intrării în odihna Lui, nimeni să nu pară a fi lipsit de ea”. Să iubim atât de mult pe toți copiii Domnului încât bunăstarea lor să fie preocuparea noastră principală, și aceasta va însemna sănătatea noastră spirituală personală. Totuși să nu permitem ca iubirea noastră chiar și pentru frați să ne împiedice încrederea noastră în iubirea și înțelepciunea Domnului cu privire la termenii Săi pentru alegerea Miresei Sale - chiar dacă cererile vor lua de la noi pe unii a căror părtășie atât de drag am nutrit-o.

„De ce ar trebui o sarcină neliniștită,
Să-mi apese mintea mea trudită?
Grăbesc la tronul Tatălui meu ceresc,
Și odihnă dulce am să găsesc”.